THE GREAT BOOK OF FLUTE SONATAS

VOLUME 7 • THE 20TH CENTURY WESTERN EUROPE

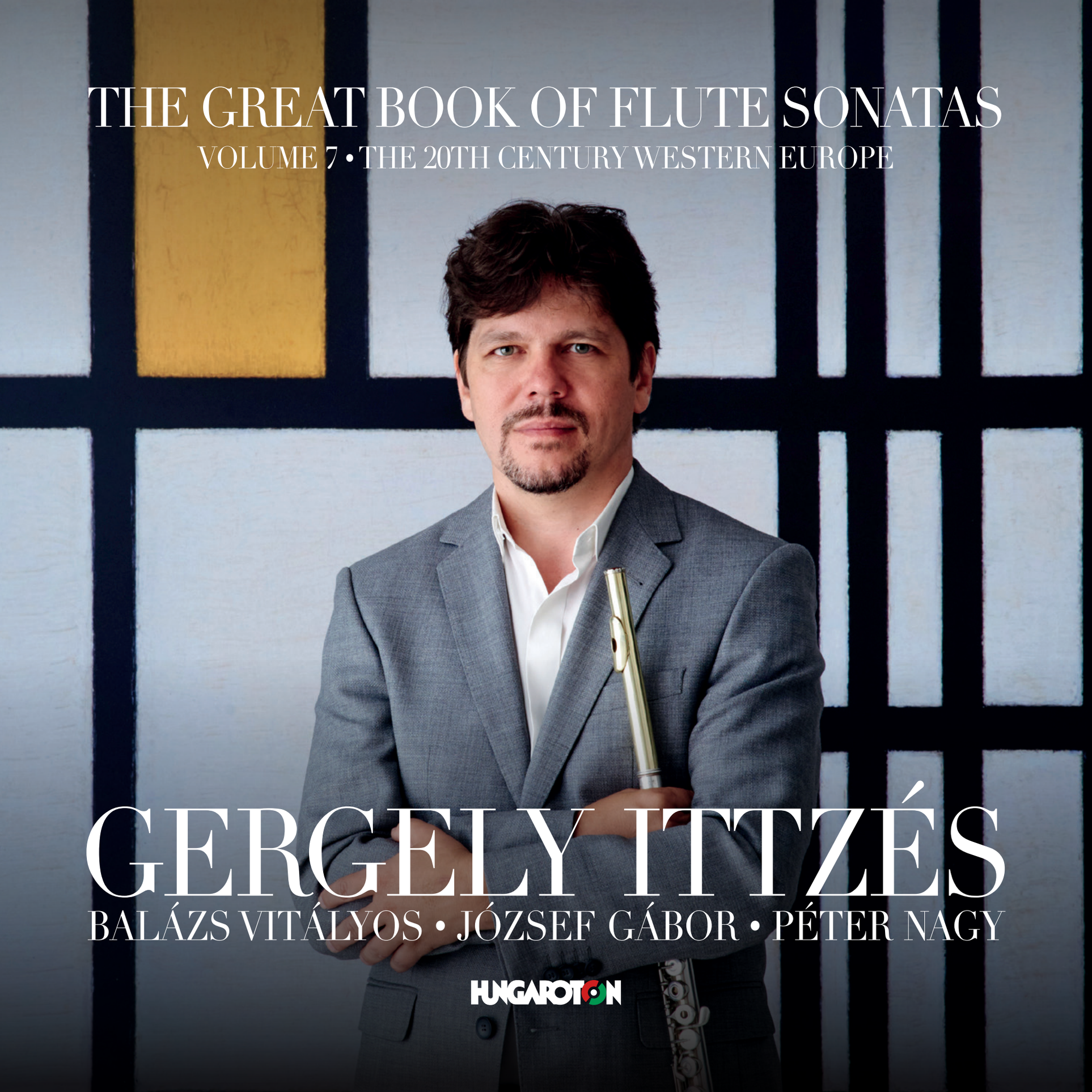

GERGELY ITTZÉS

BALÁZS VITÁLYOS • JÓZSEF GÁBOR • PÉTER NAGY

HUNGAROTON

THE GREAT BOOK OF FLUTE SONATAS, VOL. 7
THE 20TH CENTURY WESTERN EUROPE

York Bowen (1884–1961): Sonata, Op. 120	**17:09**
1 I. Allegro, non troppo	8:38
2 II. Andante piacevole	3:50
3 III. Allegro con fuoco	4:40
Pierre-Max Dubois (1930–1995): Sonata	**17:42**
4 I. Allegro	6:26
5 II. Andante nostalgico	6:48
6 III. Rondo	4:26
Louis Andriessen (1939–): Sonata	**8:14**
7 I. Allegro	2:22
8 II. Adagio molto – III. Allegro scherzando	3:36
9 IV. Allegro vivace	2:15
André Jolivet (1905–1974): Sonata	**18:27**
10 I. Fluide	5:44
11 II. Grave	7:59
12 III. Violent	4:42
Paul Hindemith (1895–1963): Sonata	**14:47**
13 I. Heiter bewegt	5:17
14 II. Sehr langsam	4:56
15 III. Sehr lebhaft – Marsch	4:33

Total time: 76:40

GERGELY ITTZÉS
flute

BALÁZS VITÁLYOS
piano (1–6)

JÓZSEF GÁBOR
piano (7–12)

PÉTER NAGY
piano (13–15)

DDD Digital Stereo

Recording producer: Gergely Ittzés • Balance engineer: Szabolcs Kapui (Harmonia Sound Studio)
Editor: Gergely Ittzés • CD master: János Győri
Recorded on 27 September, 2009 (1–3, 4–6), 2 June, 2009 (7–9),
20 January, 2009 (10–12) and 19 June, 2010 (13–15) at the Richter Hall, Győr.

Gergely Ittzés plays on Sankyo pure silver flute with a 14K golden Seder Headjoint.
Special thanks to the Director of the Győr Philharmonic Orchestra.

Painting: Piet Mondrian – Composition with Red, Blue and Yellow
Design and prepress: Béla Ujváry • Photo: D1 PhotoStudio
Liner notes: Gergely Ittzés • English translation: Kata Ittzésné Kövendi
Chinese translation: Tong Yu – 中文译者 于彤

℗ 2018 Fotexnet Kft. © 2018 Fotexnet Kft. • Catalogue No.: HCD 32779 • Made in EU

The Great Book of Flute Sonatas

It is, fortunately, a vain hope for a flutist to encapsulate the literature for their instrument. Fortunately, because it means that, although the literature for the flute is much slighter than works composed for the piano or the violin, it is still too rich for us to collect and record every one of its remarkable pieces. The claim for completeness is impossible also because a selection can never be objective nor accepted by everybody. My ambition in compiling The Great Book of Flute Sonatas, however, is still this completeness; I want to collect and offer to present and future listeners the archive in sound of all that is the most representative of the flute music of three centuries.

The necessary self-restraint in this overwhelming abundance is basically that of genre: in this selection there are only sonatas written for the flute and a keyboard instrument. Why the sonata? On the one hand, because this genre spans epochs and, with certain smaller or greater modifications, is continuously present. On the other hand, this is the most abstract form of chamber music-making in partnership where the composer's inclination is usually purely musical and, although he is in accord with the age, he is still strongly influenced by tradition. A sonata is not created from occasional ideas, it is not inspired by the outward appearance of an instrument, nor does it place in the forefront virtuosic technical possibilities, but it is governed by compositional considerations of a higher order and the intimacy of chamber music-making. As opposed to its intimacy, a sonata is often a miniature symphony. It is a composition of epic character in several chapters where two instruments have to represent all that can sound much more naturalistic in a symphony due to the versatile nature of the symphony orchestra. This parallel should encourage performers to extend and utilise their means of expression and the technical possibilities of their instrument within the constraints of a given style. Thus the ambition for completeness is also present in the performance. Of course, completeness is impossible, since no work has a definitive, final performance, a perfect interpretation. Each performance will be subjective and be open to question despite the most determined efforts of the performing artist.

The same is true for the selection of works. In our case the main consideration was to select works from the flute literature which have become classics and are emblematic. (These two features do not always coincide, so the series contains some lesser-known works which, in our opinion, are undeservedly neglected, and others which have reasons for their popularity other than purely artistic ones. And there are no doubt several works

which could have been included in this ”Best of…” compilation.

Transcriptions, apart from one or two exceptions, have not been included either, since works adapted – or adaptable – for the flute (basically violin pieces) would open up another vast territory. Instead – assuming the responsibility for presenting several composers whose works are only played by flutists and leaving out great composers who were not inspired by the flute – we examine what was born in the sonata genre for this late-maturing instrument. We must admit that masterpieces among them are rare but there are a lot of masterly works to offer as only a fragmentary representation of the treasure trove of this literature on seven CDs with nine hours of music comprising 34 sonatas.

Volume 7

The sonatas on the recordings in this series have so far been grouped according to their stylistic or national characteristics. The last album is somewhat broader in scope and offers a colourful account of the Western-European musical trends arising in the mid-20th century.

The composer of the first piece is the English **York Bowen**, who, similarly to Rachmaninov and Dohnányi, was numbered among the piano virtuoso composers who upheld the Romantic tradition. Although his name is less familiar today, his ***Flute Sonata, Op. 120*** (1946) demonstrates that he employed an outstanding range of refined compositional resources. A large variety of moods and characters extend throughout the piece, offering both instruments a technically demanding but rewarding challenge.

Although we have already devoted a complete disc to French flute music, the Parisian flute repertoire is so abundant that two sonatas have been reserved for this album. The first one was composed by **Pierre-Max Dubois** who, although younger than Boulez, did not follow the new trends. Instead, as a pupil of Milhaud, he spoke the language of Les Six throughout his life. He did so with eloquent ingenuity, sensitive lyricism, grotesque irony, and an artful use of simple devices. Although his style is homogeneous and idiosyncratic, various influences can nevertheless be detected in his music. The first movement of his ***Sonata*** (1960) sounds as if it had been blended from the Poulenc and the Prokofiev, alternating engaging chansons and motoric sequences. The middle movement is imbued with the spirit of Satie; in the last movement the listeners’ ears are being teased by metric wavering and awkward modulations. In the stretti even Bartók may come to mind.

The other French work is by **André Jolivet**. While his other pieces for flute are often performed, this ***Sonata*** (1958) rarely appears

in concert programmes. This might be due to the rather thankless difficulties of the piece, nor is the expressionist language that knows no compromises attractive to the listener either; this style creates a superficial tension but internally it is homogeneous, sometimes even static. The composer does not employ strictly contoured thematic materials, but he works with textures and sets of notes which are circumscribed by arabesque patterns. Jolivet is opposed to Boulez in a different manner from Dubois; they even had a public dispute over spiritual and aesthetic matters; nevertheless, of the whole selection, this sonata uses the most modern language.

Between the two French composers a very early ***Sonata*** (1950) by a contemporary Dutch composer, **Louis Andriessen**, can be heard. This juvenile work already proves what a phenomenally creative artist he is. Andriessen, who later became a leading personality in minimalist and in other avant-garde trends, had mastered early modern music perfectly even then in this small but well proportioned and complete form. The dramatic construction of the second movement is surprising from such a young composer, and the piano-ostinato accompanying the third movement is very original. The last movement shows the influence of jazz.

Andriessen's sonata may remind the listener of Schulhoff, Muczynski, or the Dutch compatriot, Pijper, from the earlier discs, and also of **Paul Hindemith**, whose ***Sonata*** (1936) with its classical and unostentatious idiom has become a classic in the flute repertoire. This sonata closes the album and the whole series. The German composer uses archaic structural techniques and motives, perhaps characteristic of his music, but he always develops them further. He also interprets tonal-modal thinking in a particular manner. The translucency of the first movement is heightened by polymetric shifts. The flexed arches and French overture rhythm of the second movement generate radiance but it is basically a mixture of a sarabande and a funeral march – in a very special way in B major, the Neapolitan key of the original B flat. Returning to the original tonality, the last movement combines a playful, canonic Gigue and an energetic march.

Gergely Ittzés

The flutist graduated from the Liszt Academy of Music in 1993 and he won scholarships for further studies to the European Mozart Academy in Prague and the Banff Centre for Arts and Creativity in Canada. He was mostly influenced by István Matuz and Aurèle Nicolet, and he counts among his mentors his chamber music professors, György Kurtág and Ferenc Rados. He won several prizes and awards (among them the Grand Prix of the Aleksander Tansman International

Competition of Musical Personalities and the Liszt Prize in 2001). He is a founding member of UMZE Chamber Ensemble, and his flute quartet, TeTraVERSI, was active from 2003 to 2009. He has performed with Magdalena Kožená, Markus Stockhausen, Miklós Perényi, Tamás Vásáry, Barnabás Kelemen, Dénes Várjon and the Liszt Ferenc Chamber Orchestra and others. He is a frequent guest at international flute festivals, and gives concerts, lectures and masterclasses all over Europe, as well as in China, North and South America. He made his debut in Carnegie Hall in 2014. He has made about 20 CD recordings so far. Several composers have dedicated pieces to him. He gave the first performance of Anthony Newman's Flute Concerto in 2004 with the composer conducting.

Ittzés has been teaching at the Széchenyi István University in Győr since 1996 where he is a professor. For one semester in 2017 he was a Fulbright guest professor at Boston University. His musical activities are numerous; he strives for integrity in every area of his artistic work. His repertoire, which contains many rarities, encompasses works from the baroque to the experimental and improvisatory. In order to maximise the possibilities of his instrument, he devised the software, Flouble, which introduces the possibilities of two-part flute-playing. He has also composed a number of multiphonic pieces for flute which, as well as his transcriptions and editions of flute works, are published (by Akkord, Billaudot, Universal, Kossack and Falls House Press). In his doctoral dissertation he examined the solo flute literature from a harmonic point of view. His method, called 'Flautology', studies each aspect of flute playing in detail. The German Lexikon der Flöte has dedicated an individual entry to his work.

www.ittzesgergely.hu

Balázs Vitályos

The pianist was born in Budapest and studied at the Bartók Music Secondary School with Annamária Krause, and at the Liszt Academy of Music with Edit Hambalkó. He took part in masterclasses with Malcolm Bilson, András Schiff and Vassily Lobanov. Between 1989 and 1991 he was a member of the Poulenc Trio with József Kiss and György Lakatos. Between 1991 and 2000 he lived in Germany as the accompanist of the woodwind department at the University of Music and Performing Arts in Munich, in the flute class of Paul Meisen and András Adorján, with the clarinet students of Ulf Rodenhäuser, and the bassonists of Karsten Nagel. Since 2000 he has been working at the Varga Tibor Institute of Musical Art, Széchenyi István University in Győr in the same position and also as a piano teacher. Since 2013 he has also been working as an accompanist for the cello department of the Liszt Academy. He has performed as a partner among others of Anna

Garzuly, Dejan Gavric, Jean-Michel Tanguy and Zsolt Fejérvári.

József Gábor

The pianist graduated in 1969 as a performing pianist at the Liszt Academy of Music having studied with professor Kornél Zempléni. From 1970 he worked in Győr as a piano teacher and accompanist. He was also the director of the secondary music school there for several years before becoming the head of the Varga Tibor Institute of Musical Art, Széchenyi István University in Győr in 2005. In the meantime he also worked at the Liszt Academy as an accompanist for the flute section of the woodwind department. As a dedicated chamber musician and accompanist, he appeared on the podium with numerous outstanding artists both in Hungary and abroad and he also played with international stars. He was especially at home in the flute, violin and Lied literature but he often played with clarinettists and cellists as well. He was the regular accompanist of the world-famous Győr Girls' Choir and he often accompanied artists in music competitions. In this capacity he received several awards, among them the award for the best accompanist at the 2nd Aleksander Tansman International Competition of Musical Personalities, where he partnered Gergely Ittzés; after the competition the two of them made a recording of works by Karg-Elert (Hungaroton). In 2010 he was awarded the Liszt Prize and a high government order of merit (the Knight's Cross). He died at the age of 72 in September 2017.

Péter Nagy (1960)

The pianist studied piano in the special class for gifted students of the Liszt Academy of Music with Ferenc Rados and Klára Máthé. He was awarded his degree as a student of Kornél Zempléni. In 1979 he won the Hungarian Radio Piano Competition. He studied with György Sebők at Indiana University where he met Leonidas Kavakos, who became his long-standing chamber music partner. He has performed with many other great performers (Ruggiero Ricci, Kim Kashkashian, Boris Pergamenschikow, Hilary Hahn, Emmanuel Pahud, Patrick Gallois, Charles Neidich, Miklós Perényi, Zoltán Kocsis, László Polgár, the Bartók String Quartet, and others). He has appeared as a soloist or in chamber music at the festivals of Athens, Edinburgh, Helsinki, Kuhmo, Kronberg, Aix-en-Provence, Marlboro, Beijing and Shanghai. He has played with major symphony orchestras from Finland to Japan. His repertory ranges from Bach to Ligeti's piano concertos. He has recorded for Hungaroton, Delos, Naxos, BIS, ECM and Hyperion. He was awarded the Liszt Prize in 2001.

Nagy was the head of the piano department at the Liszt Academy of Music and is now director of the keyboard doctoral programme. In addition, he taught in New Zealand and since 2010 he has taught piano at the State University of Music and Performing Arts Stuttgart. Péter Nagy has conducted masterclasses from Australia to the Far East.

He has played with Ittzés since 2003. They went on tour with the French sonatinas project which comprised six pieces, among them the Boulez Sonatina.

A fuvolaszonáták nagykönyve

Reménytelen vállalkozás, hogy egy fuvolás összefoglalja hangszere irodalmát. Szerencsére! Ez ugyanis azt jelenti, hogy még a hegedű-, zongora- vagy dalirodalomhoz képest oly szűkös fuvolairodalom is túl gazdag ahhoz, hogy minden figyelemre méltó darabját összegyűjtsük és lemezre rögzítsük. A teljesség igényét az is ellehetetleníti, hogy egy ilyen válogatás sosem lesz mindenki szíve szerint való és objektív. Mégis e törekvés áll A fuvolaszonáták nagykönyve mögött: összegyűjteni és mintegy hangzó lexikonként átnyújtani a jelen- és utókornak azt, ami három évszázad fuvolazenéjét legjobban reprezentálja.

A bőség zavarában vállalt szükséges önkorlátozás alapvetően műfaji: kizárólag szonátákat hallunk, olyan szonátákat, melyek fuvolára és billentyűs hangszerre íródtak. Hogy miért épp a szonáta? Egyrészt, mert ez a műfaj átível a korszakokon, kisebb-nagyobb változásokkal folyamatosan jelen van. Másrészt ez a páros kamarazenélés legabsztraktabb formája, amelyben az alkotói késztetés általában tisztán zenei, és bár halad a korral, mindig szorosan kötődik a hagyományokhoz. Nem alkalmi ötletekből születik, elsősorban nem a választott hangszer külsődleges jegyei ihletik, nem a virtuóz technikai lehetőségeket helyezi előtérbe, hanem magasabb rendű kompozíciós szempontok és a kamarazenélés

meghittsége vezérlik. Intimitása ellenére egy szonáta sokszor olyan, mint egy minimalizált szimfónia. Többfejezetes, epikus jellegű alkotás, melyben két hangszer kell, hogy megjelenítse mindazt, ami a szimfóniákban a zenekar sokszínűsége révén sokkal naturalisztikusabban tud megszólalni. Ez a párhuzam bátorítja az előadót, hogy bővítse és – az adott stílus határain belül – használja ki előadóművészi eszköztárát és hangszere technikai lehetőségeit. A teljességre való törekvés tehát az előadásban is megjelenik, persze szintén beteljesíthetetlenül, hiszen egy műnek sincs végső megszólalása, tökéletes olvasata, a művész legelszántabb igyekezete ellenére is szubjektív és megkérdőjelezhető marad minden interpretáció.

Ugyanez igaz a válogatásra is. Esetünkben a fő szempont az volt, hogy a fuvola szonátairodalmának klasszikussá vált és legerőteljesebb darabjait sorakoztassuk fel. E két tulajdonság nem mindig esik egybe, így kerülnek a sorozatba kevésbé ismert, de – véleményünk szerint – méltatlanul mellőzött művek, de olyanok is, amelyek népszerűségüket nem feltétlenül magas művészi értékeiknek köszönhetik. És bizonyára sok mű kimarad, amelyet mások beválogattak volna ebbe a „best of" gyűjteménybe. Egy-két kivétellel az átiratoktól is eltekintettünk, hiszen a fuvolára adaptált vagy adaptálható (elsősorban) hegedűdarabok újabb bejárhatatlanul tágas birodalmat nyitnának meg. Ehelyett – vállalva, hogy számos jóformán csak a fuvolások által játszott szerző jelenik meg, és a zenetörténet nagyjai, akiket a fuvola nem ihletett komponálásra, kimaradnak – azt vizsgáljuk, mi született a szonáta műfajában erre a későn érő hangszerre. Valljuk be, kevés köztük az igazi remekmű, de szerencsére azért épp elég remek mű akad ahhoz, hogy a 7 lemezen kb. 9 óra alatt megszólaló 34 szonáta is csak töredékesen reprezentálja ezt a kincsestárat.

Hetedik kötet

A sorozatban eddig stilisztikai vagy nemzeti sajátosságok alapján csoportosítottuk az egyes lemezek anyagát. Az utolsó album kicsit tágabb keretek közt mozog, így ad színes számot azokról a nyugat-európai zenei irányzatokról, amelyek a 20. század közepén jelentkeztek.

Az első darab szerzője az angol **York Bowen**, aki – Rachmanyinovhoz és Dohnányihoz hasonlóan – azon zongoravirtuóz-zeneszerzők közé tartozott, akik a romantikus hagyományt ápolták. Bár ma már kevesen ismerik nevét, ***Fuvolaszonátája, Op. 120*** (1946) igazolja, milyen kiművelt zeneszerzői eszköztárral rendelkezett. A különböző hangulatok és karakterek széles árja hömpölyög végig a művön, ami mindkét hangszernek technikailag is komoly, de hálás feladatot ad.

Bár a francia zenének már szenteltünk egy teljes lemezt, Párizs fuvolaműtermése oly

gazdag, hogy még ide is jutott két szonáta. Az egyiket **Pierre-Max Dubois** írta, aki bár fiatalabb volt Pierre Bouleznél, nem követte az új irányzatokat, ehelyett – Milhaud növendékeként – a Francia Hatok nyelvét beszélte egész életében. Tette ezt könnyed szellemességgel, érzékeny lírával, groteszk iróniával, egyszerű eszközök rafinált alkalmazásával. Bár egységes és egyedi stílus az övé, mégis sok hatás ismerhető fel zenéjében. ***Szonátája*** (1960) első tételét mintha Poulencből és Prokofjevből gyúrta volna: behízelgő chanson és motorikus szekvenciák váltják egymást. A középső tételt Satie szelleme lengi körül; a finálében metrikai „botlások" és kínos modulációk csavargatják a hallgató fülét, strettájában pedig még Bartók is eszünkbe juthat.

A másik francia mű **André Jolivet**-től származik. Míg egyéb fuvolaművei igen gyakran hallhatók, a ***Szonáta*** (1958) sokkal ritkábban kerül műsorra. Talán a mű szinte hálátlan nehézségeinek tudható ez be, és nem kínálja magát annyira a kompromisszumot nem ismerő expresszionista nyelv sem, amely általános feszültséget kelt, azon belül azonban egységes, néha szinte statikus. Nem pontosan körvonalazott tematikus anyagokkal dolgozik a szerző, inkább textúrákkal és hangkészletekkel, amelyeket arabeszkmintákkal ír körül. Jolivet más módon állt szemben Boulezzel, mint Dubois, nyilvános szellemi és esztétikai vitába is keveredtek, mégis egész válogatásunkban ez a szonáta szól a legmodernebb nyelven.

A két francia között egy ma élő holland szerző, **Louis Andriessen** szinte gyermekkori ***Szonátája*** (1956) szól. Már ez a zsenge is mutatja, milyen született alkotói tehetséggel van dolgunk. A később a minimalista irányzatban és más avantgárd törekvésekben is vezető egyéniséggé vált Andriessen e kicsiny, de arányos és komplett formában a koramodern zenét már tökéletesen uralta. Meglepő a második tétel koraérett drámai felépítése, és igen eredeti a harmadik tételt végigkísérő zongora-osztinátó is; az utolsó tétel pedig a jazz hatásáról tanúskodik.

Andriessen művéről eszünkbe juthat a korábbi albumokról Schulhoff, Muczynski vagy a holland honfitárs Pijper, de az a **Paul Hindemith** is, akinek klasszikus hangvételű, letisztultságú és repertoárunk tekintetében is klasszikussá vált ***Szonátája*** (1936) zárja ezt a lemezt és egyben a teljes sorozatot. A német szerző itt is a rá talán jellemző archaizáló szerkesztési technikákat és motivikát használja, de persze mindig továbbfejlesztve azokat, ahogy a tonális-modális gondolkodást is sajátosan értelmezi. Az első tétel áttetszőségét polimetrikus csúsztatásai teszik különlegessé. Átszellemültséget sugároznak a második tétel kifeszített ívei és francia nyitány ritmikája, de voltaképpen egy sarabande és egy gyászinduló keverékével van dolgunk

– sajátságos módon H-dúrban, az eredeti B-dúr nápolyi hangnemében. Visszazökkenve az alaptonalitásba az utolsó tétel játékos, kánonikus Gigue-ből és egy lelkes indulóból áll.

Ittzés Gergely

A fuvolaművész 1993-ban diplomázott a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen, majd a nemzetközi Prágai Mozart Akadémián és Kanadában a Banff Centre for Arts and Creativity ösztöndíjasaként tanult tovább. Mesterei közül meghatározó hatással voltak rá Matuz István és Aurèle Nicolet, valamint kamaratanárai, Kurtág György és Rados Ferenc. Versenydíjak és kitüntetések birtokosa (Aleksander Tansman Zenei Egyéniségek Nemzetközi Versenyének nagydíja, 2001-ben Liszt-díj); az UMZE Kamaraegyüttes alapító tagja, fuvolanégyese, a TeTraVERSI 2003 és 2009 között működött. Fellépett többek közt Magdalena Koženával, Markus Stockhausennel, Perényi Miklóssal, Vásáry Tamással, Kelemen Barnabással, Várjon Dénessel és a Liszt Ferenc Kamarazenekarral. Nemzetközi fuvolafesztiválok gyakori vendége, rendszeresen koncertezik és tart kurzusokat, előadásokat Európa-szerte, valamint Kínában, illetve Észak- és Dél-Amerikában. A Carnegie Hallban 2014-ben debütált. Eddig mintegy 20 CD lemeze jelent meg. Számos zeneszerző komponált számára darabot, Anthony Newman fuvolaversenyét 2004-ben mutatta be a szerző vezényletével.

Ittzés 1996 óta a győri Széchenyi István Egyetemen tanít. 2017-ben a Fulbright Program támogatásával egy szemeszter erejéig a Bostoni Egyetem vendégprofesszora volt. Zenei tevékenysége igen sokrétű, művészetében minden téren a teljességre törekszik. Repertoárja, mely számos ritkaságot is tartalmaz, a barokktól az experimentális zenéig és az improvizációig terjed. A hangszer lehetőségeinek maximális kihasználása érdekében alkotta meg a fuvola kétszólamú lehetőségeit bemutató szoftverét, a Flouble-t, és komponált számos multifónikus fuvolaművet, amelyek – átirataival és közreadásaival egyetemben – nyomtatásban is megjelentek (Akkord, Billaudot, Falls House Press, Universal, Kossack). Doktori disszertációjában a szólófuvola-irodalmat harmóniai szempontból tekinti át. Flautológia elnevezésű módszertana a fuvolajáték minden szegmensét részletesen tanulmányozza. A német Lexikon der Flöte külön szócikkben foglalkozik munkásságával.

www.ittzesgergely.hu

Vitályos Balázs

Budapesten született, és itt folytatta tanulmányait a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában Krause Annamária, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen

Hambalkó Edit vezetésével. Részt vett Malcolm Bilson, Schiff András és Vaszilij Lobanov mesterkurzusain. 1989 és 1991 között Kiss Józseffel és Lakatos Györggyel a Poulenc Trió tagja. 1991 és 2000 között Németországban élt, a müncheni zeneművészeti főiskolán a fafúvós tanszék korrepetitoraként működött Paul Meisen és Adorján András fuvola-, Ulf Rodenhäuser klarinét-, valamint Karsten Nagel fagottosztályában. 2000 óta a győri Széchenyi István Egyetem Varga Tibor Zeneművészeti Intézetében dolgozik ugyanebben a munkakörben és zongoratanárként, illetve 2013 óta a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen a cselló tanszak korrepetitora. Fellépett többek közt Garzuly Anna, Dejan Gavric, Jean-Michel Tanguy, Fejérvári Zsolt partnereként.

Gábor József

A zongoraművész diplomáját 1969-ben szerezte a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen, tanára Zempléni Kornél volt. 1970-től Győrben dolgozott mint zongoratanár és -kísérő, ugyanitt sokáig a zeneművészeti szakközépiskola igazgatója is volt, majd 2005-ig ugyanezt a pozíciót töltötte be a Széchenyi Egyetem Varga Tibor Zeneművészeti Intézetében. Eközben időszakosan a budapesti Zeneakadémián is működött a fuvolatanszak kísérőjeként. Elhivatott kamarazenész-korrepetitorként Magyarország számos kiemelkedő szólistájával állt színpadon itthon és külföldön, de nemzetközi sztárokkal is szerepelt. Különösen a fuvola-, a hegedű- és dalirodalomban volt maximálisan otthon, de klarinétosokkal, csellistákkal is sokat játszott. Állandó kísérője volt a világhírű Győri Leánykarnak, és gyakran kísért zenei versenyeken is. Ilyen minőségében számos alkalommal kapta meg a legjobb zongorakísérőnek járó kitüntetést, többek közt a Zenei Egyéniségek II. Nemzetközi Aleksander Tansman-versenyén is, ahol Ittzés Gergely partnere volt; ezt követően közös lemezfelvételt készítettek Karg-Elert műveiből (Hungaroton). 2010-ben Liszt Ferenc-díjban, 2012-ben A Magyar Érdemrend lovagkeresztje kitüntetésben részesült. 2017 szeptemberében, 72 éves korában hunyt el.

Nagy Péter (1960)

A zongoraművész a Zeneakadémia különleges tehetségek számára létrehozott osztályában Rados Ferenc és Máthé Klára növendéke volt, később Zempléni Kornélnál diplomázott. 1979-ben megnyerte a Magyar Rádió Zongoraversenyét. Sebők Györgynél tanult tovább az Indiana Universityn. Itt ismerkedett meg Leonidas Kavakosszal, akinek sokáig állandó kamarapartnere volt. Rajta kívül még számos világsztárral lépett színpadra (Ruggiero Ricci, Kim Kashkashian, Borisz Pergamensikov, Hilary Hahn, Emmanuel Pahud, Patrick Gallois, Charles Neidich, Perényi Miklós, Kocsis Zoltán, Polgár

László, Bartók Vonósnégyes). Szólistaként és kamarazenészként többek közt Athén, Edinburgh, Helsinki, Kuhmo, Kronberg, Aix-en-Provence, Marlboro, Peking, Shanghai fesztiváljainak vendége volt. Fellépett a világ jelentős szimfonikus zenekaraival Finnországtól Japánig. Repertoárja Bachtól Ligeti Zongoraversenyéig terjed. Lemezeket készített a Hungaroton, Delos, Naxos, BIS, ECM és Hyperion kiadóknál. 2001-ben Liszt-díjjal tüntették ki. A Zeneakadémia tanszékvezető professzora volt, jelenleg ugyanitt a Doktori Iskola billentyűs programjának vezetője. Emellett tanári állást töltött be Új-Zélandon, 2010 óta pedig a stuttgarti Zeneművészeti Főiskola zongoratanára. Mesterkurzusokat vezet Ausztráliától a Távol-Keletig.

Ittzés Gergellyel 2003 óta koncertezik, turnéztak többek közt a Francia szonatinák c. projekttel, amely hat darabot tartalmazott, közöttük Boulez Szonatináját.

伟大的长笛奏鸣曲集

虽然跟钢琴或小提琴相比，长笛的作品要少得多，但很多时候，人们仍然对于长笛人来写关于自己乐器的文章不抱很高的期望，正是缘于这一点，长笛人才可以更好的搜集并精心录制每一部作品。把每首作品录制成为精品的终结版是不现实的，因为人们都具有独立且各异的审美观。我的这套《伟大的长笛奏鸣曲集》还是朝着成为精品的终结版而去努力的，希望带给当下和未来的听众一份经典的横跨三个世纪的长笛音乐作品集。

为什么在如此丰富的长笛作品中我只选择了为长笛和键盘而作的奏鸣曲？一方面，奏鸣曲是从古至今一直保持其原状的经典体裁；另一方面，它是室内乐合作形式的浓缩。无论作曲家处于何种年代，他的奏鸣曲还是依照传统的纯粹音乐形式而作。奏鸣曲不是一个偶然因素的产物，它不因为某些乐器的产生而诞生，也不是一种炫耀技巧的形式，它是一种更高层次的作曲理念和无限靠近室内乐的结合体。从另一个角度来说，它还可以被视为迷你交响乐。奏鸣曲是一个由多乐章组成，通过两件乐器来体现出的交响乐。为了能起到交响乐队般的宏大壮观并音响丰富的效果，就要求演奏者要穷其所能来展示自己。当然，每个人的演奏都要面对来自公众不同口味的挑剔。因此，尽管是不可能完成的任务，每一位演奏者依然期望自己的演奏会是那最完美的经典终结版。

经典作品的选择也是同理。在曲目的选择中，我们的考虑是本着既经典又富有时代性的原则。（ 但这两个类型通常是不重叠的，所以，我们选择了一些当时不大被认可的好作品，同是也加入了一些较流行的从纯音乐角度上讲并不算精品的奏鸣曲。）

这套曲目中绝大部分都是为长笛原创的奏鸣曲。在一些对长笛不大感兴趣的伟大作曲家的长笛改编作品和长笛专职作曲家的乐曲中，我们的选择标准是适合表现长笛特色的严谨作品。为长笛而作的传世精典并不很多，但在这7盘CD的34首奏鸣曲中，每一首都是具有代表性的。

第七辑

这一套奏鸣曲CD系列到目前为止都是按照国家或者风格等特点来排列的。而这最后一个专辑是从更为广阔的视角，选择了西欧20世纪中期较为有特点的作品。

第一首的作品来自于英国作曲家York Bowen约克· 鲍文，同拉赫玛尼诺夫及柯达伊一样，鲍文也是一位钟情于浪漫主义风格的钢琴作曲家。虽然他的名字在今天不是那么响亮，但其长笛奏鸣曲却展现了他作曲技法的广度。这首作品在情绪和性格中的扩展使得钢琴和长笛演奏者在技巧上有很大的挑战性。

虽然我们已经为法国作品录制了一整盘专辑，但巴黎作曲家们的长笛作品如此之多，以至于我们在这张CD又选取了两首奏鸣曲。第一首是比Boulez布雷兹年青的Pierre-Max Dubois杜布瓦，他的音乐并没有跟随了当下流行的现代音乐思潮。作为米约的学生，杜布瓦穷其一生遵循着法国六人团的风格。他的特点是有说服力的创新、敏感的抒情主义、别出心裁的讽刺和极简艺术的结合。尽管他的风格一直是特立独行的，但在作品中我们还是能体会到其他作曲家的影子。交织了情歌和充满动力性的模进，杜布瓦长笛奏鸣曲的第一乐章是萨蒂同普罗科菲耶夫的混合体。在最后一个乐章中，作曲家运用摇摆的节奏和不常见的转调来考验听众的耳朵，而结尾处的加速很容易让我们感受到了巴托克的步伐。

本专辑的另一首作品选自了法国作曲家André Jolivet若利威的奏鸣曲。同若利威其他经常被演奏的曲目相比，这首奏鸣曲很少出现在音乐会的节目单中，这或许归因于曲目的难度，又或者因为作品表现主义的语言不容易使听众接受。这样的风格营造了一种人为的压抑，但骨子里确是平衡甚至安宁的。作曲家并没有严格的局限在某种音乐主题中，其作品是围绕着一些富有阿拉伯音乐特点的织体和音列而完成的。若利威同布列兹的观点是相左的，这一点也不同于杜布瓦的思想。若利威同布列兹在审美和想法上有过公开的辩论。在本专辑中，这首奏鸣曲是最具有现代语言的作品。

在两位法国作曲家之间，是荷兰作曲家Louis Andriessen安德里森的一首早期作品。这首青年时代的作品就已经体现出作曲家非凡的艺术才能。即使在这种短小而精致的作品中，后来成为极简主义和更前列方向音乐潮流研究先驱的安德里森在这时已经可以准确地把握现代音乐的精髓了。对于一个年轻的作曲家来说，第二乐章戏剧性的音乐结构已经很使人震惊。在第三乐章中钢琴部分的固定伴奏音型和最后一个乐章的爵士基因都极富有特点。

安德里森的奏鸣曲会唤起听众对舒霍夫、姆钦斯基或者荷兰作曲家Pijper以及亨德米特奏鸣曲的记忆。而亨德米特的这首作品具有古典朴素主义风格，是长笛奏鸣曲中的经典之作。我们选择用它作为整个专辑的收山之作。德国作曲家亨德米特运用其作曲风格特点，加入古典的技术结构和音乐动机，并不断地将之进行拓展。同时他还通过一些特殊的形式来传递其对和声性质的理解。半透明性的第一乐章充斥了多节奏的变化。法国序曲式的节奏音型使第二乐章充满了生机，它是萨拉邦德舞曲和葬礼进行曲的结合。整个乐曲非常特殊的运行在B大调里，而B大调实际上是原调降B大调的拿波里调式的体现。在最后一个乐章里，亨德米特终于使作品回到了原调，并以卡农形式的吉格舞曲加载结尾部分精神矍铄的进行曲完美演绎了优雅的情绪。

***

格戈里· 伊采什于1993年从李斯特音乐学院毕业，他赢得赴布拉格莫扎特音乐学院和加拿大班弗艺术中心继续深造的奖学金。匈牙利长笛家伊斯特万· 玛杜斯和瑞士长笛家尼克莱以及室内乐教授库尔塔和拉多斯都深深的影响着伊采什。他赢得了包括亚历山大· 坦斯曼国际音乐大赛、2001年李斯特音乐奖等众多比赛。伊采什组建了UMZE室内乐团，他的长笛四重奏 TeTraVERSI 从2003-2009年一直活跃在乐坛上。伊采什经常同著名音乐家Magdalena Kožená, Markus Stockhausen, Miklós Perényi, Tamás Vásáry, Barnabás Kelemen, Dénes Várjon以及李斯特室内乐团合作。他是各类国际长笛艺术节的常客，其独奏会、讲学以及讲座遍及欧洲、中国和南北美洲。 伊采什于2014年在著名的卡耐基音乐厅首演，他一共录制了20盘CD。许多作曲家为其作曲，其中2004年，伊采什在作曲家纽曼的指挥下，首演了纽曼的长笛协奏曲。

伊氏从1996年开始一直任匈牙利吉尔的采什伊大学长笛教授。 他的音乐活动领域极为广泛，从各个部分滋取营养并形成自己的艺术风格。伊氏的演奏涵盖了从巴洛克音乐到实验音乐及即兴等众多鲜为涉足的领域。为了更好的扩展长笛这件乐器的表现力，伊氏自创了“ 弗拉波”这个介绍长笛同时演奏两个声部可能性的软件。他也先后创作和改编了多部涉及长笛多声部演奏的作品，这些作品被许多著名的出版公司Akkord, Billaudot, Universal, Kossack and Falls House Press出

版。在他的博士论文中，伊氏从和声的角度阐述了长笛独奏作品。他的“伊氏长笛演奏法”细致的研究了长笛演奏的各个方面并被《德国长笛词典》收集其中。

www.ittzesgergely.hu

***

Balázs Vitályos出生于1968年的布达佩斯，他先后师从于巴托克音乐学校的Annamária Krause和李斯特音乐学院的 Edit Hambalkó。Vitályos先后受到Malcolm Bilson, András Schiff 和Vassily Lobanov等大师们的指点。1989-1991年，他同József Kiss 和 György Lakatos一同成为普朗克三重奏的成员。1991-2000年，Vitályos成为慕尼黑音乐学院长笛专业的钢琴伴奏，当时的长笛教授包括Paul Meisen 和 András Adorján。自2000年，Vitályos开始在Győr的Széchenyi István大学Varga Tibor 音乐学院任教。同时2013年，他也任李斯特音乐学院大提琴专业的钢琴伴奏，跟其合作的音乐家包括Anna Garzuly, Dejan Gavric, Jean-Michel Tanguy 和Zsolt Fejérvári。

***

József Gábor 1969年毕业于李斯特音乐学院，师从于Kornél Zempléni教授。他从1970年开始任职于匈牙利的Győr，主教钢琴和钢琴伴奏，同时也是附中的校长，并在2005年成为Széchenyi István 大学Varga Tibor 音乐学院的院长。在这期间，Gábor一直担任李斯特音乐学院长笛专业的钢琴伴奏。作为一名优秀的室内乐演奏者，他的足迹遍及匈牙利及海外。Gábor的室内乐合作主要集中在长笛、小提琴及艺术歌曲方面，当然也包括跟单簧管和大提琴演奏家之间的配合。他同时也是世界著名的 Győr Girls' Choir 合唱团的合作者。Gábor在其钢琴伴奏的生涯中曾获得许多荣誉，比如同格戈里· 伊采什的合作得到第二届Aleksander Tansman 亚历山大· 坦斯曼国际音乐比赛的最佳钢琴协作奖，并两人录制了作曲家Karg-Elert 卡格· 艾勒特(Hungaroton录音公司)的作品集。在2010年Gábor获得了李斯特奖并被授予匈牙利最高政府荣誉（国王十字勋章）。Gábor于2017年9月去世，享年72岁。

***

皮特· 纳吉就读于李斯特音乐学院天才班。作为Kornél Zempléni的学生，纳吉荣誉的获得了学位。1979年，纳吉赢得匈牙利广播电台钢琴比赛的桂冠。在美国印第安纳大学，他师从于钢琴家György Sebők，同时纳吉认识了Leonidas Kavakos，两人成为了长期的室内乐伙伴。纳吉同其他很多著名音乐家合作，包括(Ruggiero Ricci, Kim Kashkashian, Boris Pergamenschikow, Hilary Hahn, Emanuel Pahud, Patrick Gallois, Charles Neidich, Miklós Perényi, Zoltán Kocsis, László Polgár, 巴托克弦乐四重奏等等).

作为独奏家，纳吉出现在雅典、爱丁堡、赫尔辛基、北京和上海的音乐节上。同他合作的交响乐团从芬兰到日本，他的演奏曲目包括从巴赫到李盖蒂的音乐风格。同时纳吉是2001年李斯特音乐奖的获得者。

曾任李斯特音乐学院钢琴系主任的纳吉现任该院博士生院长，他还曾经任教于新西兰，并于2010年任教德国斯图加特音乐学院。纳吉在从澳大利亚到远东的许多地方举行过大师课。从2003年开始，他同格戈里· 伊采什合作，他们录制的法国奏鸣曲集，包括了布列兹奏鸣曲。

THE GREAT BOOK OF FLUTE SONATAS

The 18th Century
Handel, J. S. Bach, C. P. E. Bach & Mozart

Romantic Sonatas
Donizetti, Kuhlau, Reinecke & Karg-Elert

French Music
Devienne, Gaubert, Mouquet, Pierné & Poulenc

Impressionism
Jongen, Pilati, Pijper & Ravel Op. posth.

Soviet & Hungarian Works
Lajtha, Taktakishvili, Denisov & Prokofiev

Czech & American Works
Muczynski, Liebermann, Feld, Schulhoff & Martinů

The 20th Century Western Europe
Bowen, Dubois, Jolivet, Andriessen & Hindemith